

VU Research Portal

HvJEU 17 december 2015

Geertsema, Karen

2016

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Geertsema, K., (2016). *HvJEU 17 december 2015: Tall*, No. JV2016/111, No. C-239/14, Dec 17, 2015. (Jurisprudentie Vreemdelingenrecht; Vol. 2016, No. 111).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

1. Dit is de derde en laatste uitspraak die het HvJEU heeft gedaan over artikel 39 van de Procedurerichtlijn 2005/85. Over het vergelijkbare artikel 46 van de herziene Procedurerichtlijn (2013/32/EU) zijn vooralsnog geen prejudiciële vragen gesteld. De eerste twee uitspraken, *Samba Diouf* (HvJEU 28 juli 2011, C-69/10, JV 2011/373, ve11001765) en *H.I.D. & B.A.* (JV 2013/88, ve13000192), betroffen beiden de rechtsmiddelen bij versnelde asielprocedures. *Tall*, de derde uitspraak, gaat over de herhaalde (of opvolgende) asielprocedure. De Belgische rechter legt het HvJEU de vraag voor of de Belgische beroepsprocedure in een herhaalde asielaanvraag, waarbij de rechter niet beschikt over volle rechtsmacht, geen sprake is van schorsende werking en geen opvang wordt geboden, in overeenstemming is met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals volgt uit artikel 39 Procedurerichtlijn en artikel 47 Handvest EU.

2. De Belgische herhaalde asielprocedure kennen we uit de EVRM jurisprudentie. De arresten *Singh tegen België* (ERHM 2 oktober 2012, 33210/11, JV 2012/478, ve12002040) en *M.D. en M.A. tegen België* (EHRM 19 januari 2016, 58689/12, AB 2016/124 m.nt. Reneman, JV 2016/89 m.nt. Reneman, ve16000109) gingen beiden over de beoordeling van nieuwe documenten in een tweede of opvolgende asielaanvraag. In beide arresten achtte het EHRM de beoordeling van de Belgische beslisautoriteiten in strijd met artikel 3 EVRM, in *Singh* ook met artikel 13 EVRM. *Tall* gaat over een ander aspect van de opvolgende asielaanvraag, namelijk de waarborgen waarmee die procedure is omkleed. Alhoewel de Belgische rechter ook vragen stelt over volle rechtsmacht en opvang, gaat het HvJEU in *Tall* alleen in op het ontbreken van schorsende werking. In het Belgische systeem heeft een beroepsprocedure tegen de beslissing een opvolgend asielverzoek niet inhoudelijk te behandelen, geen schorsende werking. Anders dan in Nederland, heeft deze beslissing geen uitzetting tot gevolg, omdat daarvoor in België een apart terugkeerbesluit moet worden genomen. Het HvJEU acht het niet in strijd met de Procedurerichtlijn noch met het Handvest dat een beroep tegen een beslissing een opvolgend asielverzoek niet inhoudelijk te behandelen, geen schorsende werking kent. Het HvJEU leidt dit allereerst af uit de Procedurerichtlijn zelf, vervolgens vindt het HvJEU hiervoor steun in de EVRM jurisprudentie in samenhang met het Handvest EU. Ik zal die argumenten kort toelichten.

3. De Procedurerichtlijn bevat volgens het HvJEU een beoordelingsmarge voor lidstaten bij de inrichting van de asielprocedures (par. 43 met verwijzing naar *Samba Diouf* par. 29). De Procedurerichtlijn geeft ruimte om ten aanzien van opvolgende asielprocedures uitzonderingen op de procedurele waarborgen –zoals het ontbreken van schorsende werking – te maken, waarvoor het HvJEU verwijst naar artikel 32 PR en overweging 15 uit de preambule. Een procedure waarbij eerst beslist wordt of nieuwe feiten en documenten een inhoudelijke (her)overweging vergen, past volgens het HvJEU in het systeem van de Procedurerichtlijn.

4. Ook het Handvest EU staat volgens het HvJEU niet in de weg aan het ontbreken van schorsende werking tijdens de beroepsprocedure over het niet in (her)overweging nemen van een opvolgende asielaanvraag. Voor toepassing van artikel 39 PR is immers artikel 47 Handvest EU van belang. Het HvJEU verwijst voor de interpretatie van artikel 47 Handvest EU alleen naar artikel 13 EVRM (punt 52), terwijl het in andere arresten impliciet ook naar artikel 6 EVRM verwijst (*Samba Diouf*, par. 57; HvJEU 8 december 2011, C-386/10 P (*Chalkor/Commissie*), par. 51). Aangezien het HvJEU het punt van de volle rechtsmacht buiten beschouwing laat, is verwijzing naar artikel 6 EVRM waarschijnlijk niet relevant. Artikel 13 EVRM acht het HvJEU in de onderhavige zaak van belang omdat uit jurisprudentie van het EHRM volgt “dat aan het in artikel 13 EVRM gestelde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel eerst is voldaan wanneer de betrokkene een beroep met van rechtswege opschortende werking kan instellen tegen de uitvoering van de maatregel op grond waarvan hij kan worden verwijderd” (punt 54). Nu in het Belgische systeem de beslissing tot het niet in heroverweging nemen van de asielaanvraag niet leidt tot verwijdering, is dit systeem volgens het HvJEU in overeenstemming met het Handvest. Het HvJEU acht daarbij wel van belang te noemen dat het rechtsmiddel tegen een terugkeerbesluit schorsende werking moet hebben. Eén en ander volgt behalve uit het Handvest ook uit de Terugkeerrichtlijn en het HvJEU bevestigt haar jurisprudentie op dit punt (HvJEU 18 december 2014, C-562/13 (*Abdida*), JV 2015/59 m.nt. Larsson, ve14001972).

5. Het is de vraag wat dit betekent voor de Nederlandse praktijk. Immers, de meeromvattende beschikking waarin een opvolgend asielverzoek op grond van artikel 4:6 Awb wordt afgewezen, is tevens een terugkeerbesluit (artikel 45 Vw 2000) op grond waarvan de vreemdeling uit Nederland kan

worden verwijderd. Sinds de implementatie van de herzien Procedurerichtlijn (2013/32/EU) mag schorsende werking alleen nog worden onthouden op grond van artikel 41 lid 2 onder c van die richtlijn. Deze bepaling is geïmplementeerd in artikel 82 Vw 2000 jo. 7.3 jo. 3.1 lid 2 Vb 2000. Het gaat dan om een herhaalde asielaanvraag die is ingediend om de uitzetting te frustreren, of een derde of volgende asielaanvraag. In een dergelijke procedure kan dus worden overgegaan tot uitzetting, zelfs al tijdens de aanvraagprocedure (artikel 3.1 lid 2 Vb 2000). Artikel 41 lid 2 onder c van de herziene Procedurerichtlijn staat de uitzondering alleen toe “wanneer de beslissingsautoriteit van oordeel is dat een terugkeerbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unieverplichtingen van die lidstaat.” De overwegingen in *Tall* wijzen er wat mij betreft op dat de ruimte voor die uitzondering gering zal zijn. Op grond van toepassing van artikel 19 en 47 Handvest EU, onder verwijzing naar de EHRM jurisprudentie op dit punt, is de schorsende werking hangende beroep – ook tijdens een volgend asielverzoek – een essentiële procedurele waarborg. Zie in dit verband ook de uitspraak van het EHRM van 6 juni 2013 (2283/12 (*Mohammed t. Oostenrijk*), JV 2013/325, m.nt. Reneman, ve13001143), waarin het Hof het ontbreken van schorsende werking bij een herhaalde asielaanvraag als schending van artikel 13 EVRM aanmerkt indien sprake is van een *arguable claim* van een schending van artikel 3 EVRM. Hoe groot de ruimte is voor lidstaten om uitzonderingen te maken op de procedurele waarborgen bij opvolgende asielaanvragen, zal echter in een volgende prejudiciële vraag beantwoord moeten worden.

6. Marcelle Reneman heeft deze uitspraak uitgebreid geannoteerd in *AB* 2016/71 en *EHRC* 2016/49.

Karen Geertsema, promovendus Vrije Universiteit Amsterdam